

PROLOGUE

- เกียรติเกื้อน -

“อ่าๆๆ” ผมระเบิดหัวเราะออกมาอย่างสุดระกลับ หลังจากได้ฟังเรื่องความมั่งหน้าของไอ้เด็กปีหนึ่งชื่อ ‘เศรย์’ ที่ ‘อองฟอง’ หญิงสาวร่างโปร่งบางเจ้าของโบหน้ารูปไข่ ประกอบไปด้วยเครื่องหน้าชุดเปื้ออย่างดวงตากลมโตคมกริบที่ล้อมกรอบด้วยแพขนตาหนา จมูกโด่งได้รู้ปรับกับริมฝีปากอิมสีระเรื่อ ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของผมเล่า

อองฟองเล่าให้ผมฟังว่า ไอ้เด็กเวรนั้นมันมั่นใจว่าเขาชอบมันแกมยังให้เบอร์มาต่างๆ ที่เขาก็ไม่ได้ขอ วิธีการให้เบอร์ของมันคือการเขียนเบอร์ตัวเองลงบนลูกบาสที่อองฟองกับเพื่อนเล่นกันอยู่ เพื่อนสนิทของผมก็เลยต้องเสียค่าปรับอุปกรณ์กีฬาไปสามร้อยบาทถ้วน!

ความจริงแล้วผมกับอองฟองเป็นพี่ปีสอง นี่เป็นครั้งแรกเหมือนกันที่เราได้เป็นรุ่นพี่ใคร เราก็เลยถูกจัดให้อยู่ฝ่ายสันตนาการ ส่วนเรื่องวักน้องเป็นหน้าที่ของปีสาม อองฟองแทบ

จะเป็นเพื่อนสนิทผู้หญิงเพียงคนเดียวของผม เพราะผมเป็นเกย์
เกย์รุ่นๆครับ แบบฟันขาวบ้านนะ ผมก็เลยไม่ยุ่งกับผู้หญิง จะ
บอกว่าหลายครั้งไอ้ของฟองเป็นไม้กันหมากก็ได้

อ้อ อย่าเพิ่งตำผมละ ยัยนั่นก็ใช้ผมเป็นไม้กันหมาเหมือน
กันแหละ แล้วผมเป็นคนหน้าโหดๆ อยู่แล้วด้วย อีกอย่างผมไม่ได้
ชอบของฟอง แต่ผมหวงนะเว้ย เพื่อนสนิททั้งคน

จะว่าไป เพื่อนผมที่เพิ่งได้เป็นรุ่นพี่ไม่นานแต่มีปัญหากับ
น้องปีหนึ่งเข้าใหม่เลย ก็ไม่ใช่ใครที่โหดหรอก ไอ้เด็กซึ่มโนที่ชื่อ
เศรณีในหัวข้อสนทนา กับไอ้เพื่อนมันที่ชื่อ ‘เอก’ นี่แหละ พอดีวัน
แรกตอนเปิดเทอม ผมคุยกับของฟองว่าผมจะหลอกฟันปีหนึ่ง พวก
มันได้ยินเลยกวาดินผมมาตั้งแต่นั้น แต่ก็ไม่ได้ถึงกับไม่ถูกกันนะ ก็
รุ่นน้องแหละ

พวกเด็กเวอร์! เดี่ยวจับทำเมียให้หมดเลย พุดมาก!

“ไม่ตกลงนะท่าน” ของฟองบ่นแล้วหยิบไอโฟนออกมาจาก
กระเป๋ากางเกงพละของตัวเอง “โทร. ไปตำแม่งเลยตีมัย”

‘ท่าน’ หรือ ‘คุณท่าน’ เป็นชื่อผมเอง แม่บอกว่าชอบชื่อ
ไทยๆ ก็เลยตั้งชื่อผมว่าคุณท่าน ง่ายๆ ไม่ต้องการเหตุผล

“ไอ้เด็กเวอร์นี่แม่งตกลงดีวะ แล้วที่เขาพูดๆ กันว่ามันอยู่แก็ง
เดียวกับพวกไอ้เหมือนฟานี่เรื่องจริงปะ” ผมถาม หัวเราะๆ

“แก็งตุ๊ดอะนะ เรื่องจริงดิ” ของฟองตอบ “แกรู้มัย ผู้ชายแก็ง
นั่น สวยกว่าฉันอีกนะเว้ย”

ผู้ชายแก็งตุ๊ดประจำมหาวิทยาลัยผม เป็นเหมือนป๊อปลสตาร์
แห่งมหาวิทยาลัยที่ใครๆ ก็รู้จักไปทุกชั้นปี ใครหน้าสวยก็มักจะถูก
เรียกสื่อบๆ กันมาว่าแก็งตุ๊ด ยิ่งแม่งเป็นเพื่อนกันเองนี่ยิ่งเสริจ รู้สึก

ทายาทหอสุร (?) รุ่นล่าสุดจะประกอบไปด้วย เซฟ วิศวะเครื่องกล ปีสยาม เหมือนฟ้า วิศวะโยธาปีสอง และไอ้เศรย์ สถาปัตยกรรม เอกเด็ก (อาร์คิเด็ก หรือ Architecture) ปีหนึ่ง

“สวยกว่าเธอก็ไปแปลงเพศหะอะองฟอง ฉันทว่าที่เธอไม่มีแฟน ก็เพราะพวกคนในคณะ มันเห็นท่าตอกตะปูอันเป็นตำนานของเธอติดตามยิ่งกว่าท่าขูดมะพร้าวของนางเอกเรื่องแม่เบี้ย อะไรจะแมนขนาดนั้นวะ”

ความจริงองฟองเพื่อนสนิทผมคนนี้ใ้ซ่าไม่สายนะ สวยคมเด็ดขาดเลยละ แต่ชอบทำตัวแมนเกินเหตุไป ปล่อยผมยาวๆ เซอร์ๆ เจาะหูเป็นห่วงๆ แถมยังตามหูอีก ยัยนี้ไม่ใช่ทอมหรือกนะ แค่ชอบแต่งตัวเท่ๆ เฉยๆ มันดูทะมัดทะแมงดีไป ก็ไว้ผมยาวปกติแต่แค่ผ่ามือหยาบ หน้าไม่ค่อยแต่งเฉยๆ เท่านั้นเอง

เด็กสถาปัตย์ถ้ามือไม่หยาบก็คือมึงไม่มาเรียน เพราะถ้าจับคัตเตอร์ทำโมเดลตลอด ยังไงมือแม่งก็ต้องดำนั้นวะ

“แก มันต้องมีผู้ชายสักคนดิวะ ที่ชอบในตัวฉันทนะ” องฟองบ่นๆ

“เออ บางทีผู้ชายก็อยากได้ผู้หญิงที่พึ่งตัวเองไม่ได้บ้างนะเว้ย ไม่ใช่ซ่อมได้แม้กระทั่งหลังคาแบบเธอ” ผมพูดแบบไม่จริงจังนัก

“ท่าน แกไม่คิดจะชอบผู้หญิงบ้างหรือ ไม่คิดจะลองเหลียวมา...”

“พอ!” ผมเบรกองฟองก่อนที่เธอจะพูดจบประโยคซะอีก “โปรดย่าทำตัวเหมือนผู้หญิงคนอื่นที่ฉันทคอยวิ่งหนีเลยเถาะเอาไว้ถ้าฉันทจะชอบผู้หญิงจริงๆ เมื่อไหร่ เธอแม่งจะเป็นคนแรก

สัญญา”

ผมพูดแล้วยกคิ้วให้เธอ อองฟองเลยได้แต่ยิ้มแห้งๆ
ระหว่างที่ผมกำลังคุยกับอองฟองอยู่ ผมดันเหลือบไปเห็น
ไอ้เด็ก ‘เอก’ กำลังเตะบอลอยู่กลางสนามพอดี ผมก็เลยอุทาน
ออกมา

“อ๊ะ! ไอ้เด็กเวรนั่น” อองฟองมองตามสายตาผม ถ้าจะให้
บรรยายถึงเด็กชื่อเอก ไอ้เด็กนี่ก็เป็นผู้ชายผิวขาวจัดๆ จนตัดกับ
ดวงตาสีดำสนิทและเส้นผมสีเดียวกันของมัน ริมฝีปากบางเฉียบ
สีสดขอบแยมยิ้มสดใสตลอดเวลา เหมือนชีวิตไม่มีทุกข์ไม่มีร้อน
ดูเป็นคนเฟรนด์ลี่ มีเพื่อนเยอะ อะไรทำนองนั้น ผมละสายตาจาก
ไอ้เอกแล้วหันไปตบเบาเพื่อนสนิท “กลับไปคนเดียวนะ”

“อะไรวะ” อองฟองอ้าปากค้างใส่ผม

“ฉันจะไปดูผู้ชายเตะบอล” ผมพูดแล้วยกคิ้ว

“รีบๆ ไปเลย แกอะ เห็นน้องเอกดีกว่าฉันได้ไง” อองฟองชี้
ไปที่ตัวเอง

“เธอแม่งก็ดูแลตัวเองได้อยู่แล้วมัย ชินมีใครกล้าจุดเธอ เธอ
คงจับมันทุ่ม” ผมพูดให้เพื่อนสนิทเสียเซลฟ์เล่นๆ

“เออ รีบไปหาน้องเอกแกเลยไป” อองฟองประชดประชัน
ผม

“เอกก็อย่าลืมโทร. หาไอ้เด็กเศรษฐีโรนัันด้วยละ ไหนๆ ก็
จ่ายค่าลูกบาสมาแล้วนี่ ฮ่าๆ” ผมแก้มขี้หมูเอกลบบ้าง แล้วรีบ
เดินหนีก่อนอองฟองจะได้ตีผม

ถึงจะเป็นเกย์ แต่ผมยังชอบแก้มขี้หมูอยู่ มีอะไรป่าว

ผมเดินไปที่สนามบอลแล้วนั่งลงข้างสนาม ไขว่ห้างกอดอก

มองไอน้องเอกเตะบอลกับเพื่อนมันด้วยสายตาเรียบนิ่ง รุนน่อง
หลายคน que เดินผ่าน ทั้งที่ผมรู้จักชื่อและไม่รู้จัก ต่างก็ยกมือไหว้
ราวกับผมเป็นศาลพระภูมิด้วยท่าทางหวาดกลัว

“พี่ท่าน หวัดดีครับ”

“พี่ท่าน หวัดดีค่ะ”

“เฮีย หวัดดีครับ”

ลึล!!!

ถ้าเดินมาบังวิวกูอีกคนนะมึง...

ผมซักสีหน้าด้วยความหงุดหงิดอยู่ในใจ แล้วตอนนั้นเอง
กลุ่มผู้ชายกลุ่มหนึ่งก็กำลังจะเดินผ่านมาทางนี้และคิดจะยกมือ
ไหว้ผม ผมเลยด่าแม่จจนเตลิด

“ทำไมพวกมึงไม่ไปเดินอ้อมข้างหลัง กูจะดูผู้ชายเตะบอล
มันบัง เห็นมัย!!!”

“ชะ...ขอโทษครับพี่ท่าน TOT”

หลังจากผมว่ากประโยคนั้นลั่นสนาม ก็ไม่มีใครกล้าเดิน
ผ่านตรงหน้าผมอีกเลย ลงทุนอ้อมไปโคตรไกลเพื่อผ่านไปด้าน
หลังตรงสแตนด์ที่ผมนั่งแทน ดูเหมือนไอน้องเอกจะเห็นผมแล้ว
มันเตะบอลส่งให้เพื่อน บอกขอเวลานอก แล้ววิ่งเหยาะๆ มาหา
ผม

ผมเห็นร่างเล็กกลมกลิ้งขึ้นเช็ดหน้า เผยให้เห็นรูปร่างช่วงบน
ที่ผอมบางกับหน้าท้องแบนราบ แต่ก็มึ้กล้ามเนื้อนึดย แบบผู้ชาย
ขี้อ่อย ใส้เด็กเวอร์!

พอเช็ดหน้าเสร็จ ใส้เอกก็ดึงเสื้อมาปิดตาม

“พี่ จำผมได้ปะ” มันถามแล้วฉีกยิ้มให้เห็นฟันเรียงเป็น

ระเบียบที่ถูกประดับประดาไปด้วยเหล็กดัดสีชมพูพริ้งพริ้ง = _ =
 “จำได้ ไฉ้เด็กเปรต”

“ผมชื่อเอก พี่” มันเอานิ้วชี้สองข้างจิ้มแก้มตัวเอง แล้วเอียง
 คอมองผมแบบตัดจริตแก้งแอ็บ “ไหนเรียกชิ น้องเอก~”

“ไอ้เอก มึงอยากโดนกูเตะหรือ” ผมถามหน้าหนึ่งๆ

“โหย! พี่ท่าน ทำเป็นใจร้ายไปได้”

“มึงรู้จักกูหรือ” ผมเลิกคิ้ว

“ใครจะไม่รู้จักเกย์เถื่อนโคตรหล่อ ณ เอกเด็กแบบพี่วะ
 ครับ” ไอ้เอกว่า มันเอาขวดน้ำมาแล้วพยายามจะเปิดฝา ถึงขนาด
 ใช้ชายเสื้อคลุมฝาขวดน้ำไว้ก่อนแล้วบิดเพราะมือแม่งคงลื่น แต่ก็
 ยังไม่ออก มันเลยหันมาบอกผม

“พี่ท่าน เปิดฝาขวดให้หน่อยดิ”

ผมฉวยขวดน้ำมาจากมือมันหนึ่งๆ แล้วเปิดให้อย่างง่ายๆ
 ก่อนจะส่งคืน แต่มันไม่รับคืน

“ป้อนด้วย”

ผมมองหน้ามันหนึ่งๆ แต่ไอ้เอกนี่อ้าปากรอเลย ผมก็เลยเท
 น้ำใส่ปากมันให้ตามคำขอ แต่สงสัยจะหมั่นไส้ไปหน่อย มันเลย
 สำลัก

“แฉกๆ โหย! พี่ท่านแก้งผมทำไมวะ”

มันเข็ดน้ำที่เปรอะขอบปากกับลำคอออกไป ผมแค่แค้น
 หัวเราะแล้วส่งขวดน้ำคืนให้มัน

“จั้นไปเตะบอลต่อละนะ” มันชี้ไปที่สนาม

“เออ”

ผมตอบสั้นๆ แล้วไอ้น้องเอกก็วิ่งกลับไปเตะบอลกับเพื่อน

มันต่อ ผมเลยแค่นั่งมองนิ่งๆ เหมือนเดิม ก่อนจะเอามือลูบปลาย
คาง

ไอ้เด็กเอกนี่แหละ เขื่อร้ายใหม่ผมละ

EPISODE 1

ไม่ได้ชอบ แค่อ้อย

เคยหมั่นไล่หน้าใครสักคนม๊ยย ถ้าเคยนะ ทุกคนจะเข้าใจความรู้สึกผมตอนนี้แน่ๆ

ผมชื่อ 'เอก' เป็นนักศึกษาปีหนึ่งของมหาวิทยาลัย A คณะสถาปัตยกรรม หน้าตาก็จัดว่าดี เป็นที่เอ็นดูของเหล่าพี่สาวทั้งหลาย คือผมเป็นคนหน้าตาไปทางน่ารักนิดนึง แล้วตัดฟัน ตัวขาว หน้อย สเป็กผู้หญิงชอบกินเด็กเลยครับ ใสๆ มาก ความจริงผมเป็นคนเฟรนด์ลี แล้วก็ไม่ค่อยมีศัตรูที่ไหนนะ เพื่อนก็เยอะ

แต่เพื่อนสนิทผมจริงๆ มีอยู่คนเดียวคือเคอร์รี่ ใอันนี่แม่เป็นผู้ชายหล่อมาทั้งชีวิตที่อยู่แก๊งค์ที่สุด! ฮ่าๆ ก็มันหล่อหน้าสวยอะครับ พอมันไปสนิทกับใอันนี่พี่หน้าสวยอีกสองคน ทั้งม.ก็เลยเรียกพวกแม่่งว่าแก๊งค์ที่สุด แต่จริงๆ ใอันนี่อะแมนเต็มร้อย มันเต๊าะพี่ผู้หญิงปีสองแต่ใจหล่อมากที่ชื่อพี่องฟองอยู่

ความจริงผมไม่มีปัญหาอะไรกับพี่องฟองนะ แต่ผมมี

ปัญหากับเพื่อนสนิทเธอวะ และคนคนนั้นก็คือไอ้ ‘คุณท่าน’ หรือ ‘พี่ท่าน’ พี่ปสองซึ่งเป็นเกย์เถื่อนถ้อยระดับสิบ หน้าแม่งหล่อมาก แต่โหดฉิบหาย รุ่นน้องนี่กลัวจนหัวหด แค่เห็นยืนอยู่ห่างไปร้อย เมตรยังรีบยกมือไหว้ท่วมหัว ผมไม่ชอบมันเลยไอ้พี่ท่านเนี่ย เพราะตอนผมกับไอ้ไครย์เข้ามาเรียนวันแรก ได้ยินมันพูดกับพี่อง-ฟองว่ามันชอบพี่น้องปีหนึ่ง ฟังแล้วแบบจี๊ดอะ เลือดสุภาพนุรุฆแม่งฟุ้งปรืดปรอทแตก โหย! แม่งเลวอะ รับไม่ได้

ผมรู้ว่าไอ้ท่านมันไม่ชอบผู้หญิง ชอบผู้ชาย แต่มันจะเป็นเมียเขาหรือเป็นผัวเขาผมไม่รู้นะ สมัยนี้ดูแค่น้ำไม่ได้ ถึงไอ้ท่านจะหล่อโหด แต่ผัวมันอาจจะโหดกว่าก็ได้ ใครจะไปรู้

ผมเป็นคนไม่ค่อยมีเหตุผลเท่าไร และเป็นคนที่ถ้าไม่ชอบใคร จะชอบ ‘แก๊งอีกฝ่ายแรงๆ’ บังเอิญตอนนี้ผมไม่ชอบไอ้ท่าน พอรู้ว่ามันชอบผู้ชาย ผมก็อยากเล่นสนุกจะแก๊งมัน

หิ ชอบฟันแล้วทั้งไข่ม้อยมึง

เดี๋ยวกูจะหลอก (ให้มึง) ผัน (?) แล้วเฉดหัวมึงทิ้งบ้าง ดูดีจะเป็นไง

เมื่อจะให้มันชอบก็ต้อง ‘อ่อย’ มันครับ ผมแม่งผู้ชายสายอ่อยอยู่แล้ว ปกติอ่อยแต่ผู้หญิง ตอนนี้ต้องมาอ่อยผู้ชาย อืม...คิดว่าไม่ต่างกันนะ ขอให้ได้อ่อยเหอะ มั่นใจว่าผมทำได้!

“เออ งั้นพวกกูกลับก่อนนะ”

ไอ้เพื่อนที่เตะบอลกับผมมันบอกหลังจากเราเตะบอลกันเสร็จแล้ว ผมเลยพยักหน้า

“อ้อ”

บอกแล้ว ผมมีเพื่อนเยอะ เพื่อนสนิทก็คนนึง เพื่อนเตะบอล

ก็กลุ่มหนึ่ง เพื่อนลอกงานก็อีกกลุ่ม สบายครับชีวิต

พอเพื่อนเตะบอลผมแยกย้าย ผมก็หันไปที่สแตนด์เชียร์ จะดูว่าไอ้พี่ท่านนั่งอยู่หรือเปล่า เพราะเมื่อกีมันมานั่งดูผมเตะบอล ผมยังเข้าไปแฉิวให้มันป้อนน้ำให้อยู่เลย

โชคเข้าข้างผมมากครับ ไอ้พี่ท่านยังอยู่ที่เดิม ผมเลยเดินไปหยิบเบียร์มาสะพาย แล้วเดินดุ่มๆ เข้าไปหามัน

“พี่ท่าน ทำไมยังไม่กลับอีกอะ” ขวนแม่งคุยพร้อมรอยยิ้ม พิมพื้ใจ

“เกี่ยวไรกับมึง” มันตอบแล้วมองผมนิ่งๆ โดยไม่แสดงอารมณ์ทางสีหน้าเลย ใครจะว่ามันโหดหรือกลัวมันก็กลัวไปเหอะ แต่สำหรับผมนี่ ถ้าอยากตบหัวเสีย (?) ก็ต้องบุกถ้ามันอะครับ ไม่กลัวแม่งหรอก

“จะกลับยังอะ”

“ถามทำไม” ไอ้ท่านมองหน้าผม

“ถ้าจะกลับ จะขอติตรถไปด้วยอะ หออยู่ใกล้ๆ นี้เอง ไปส่งหน่อยดิ”

อึ้งย่ะ!

ปกติผมไม่ค่อยใช้มุกนี้กับผู้หญิงนะ แต่ใช้กับไอ้ท่านนี่แหละ เพราะถ้าเป็นผู้หญิง ผมจะบอกว่า ‘ติตรถเราไปก็ได้นะ ทางเดียวกัน’ ต่อให้บ้านเธอกับบ้านผมแม่งจะคนละโยชน์เลยก็เหอะ ต่อแหละกว่ากูไม่มีอีกแล้วในโลกนี้

“สนิทมากหรอ มึงกับกูอะ” ไอ้ท่านเลิกคิ้วใส่ผม

“ก็ไม้อะ แต่อยากสนิทกับพี่นะ ได้ปะ” ผมถามแล้วยิ้ม กรุ่มกริม

ไอ้ท่านยืนขึ้นเต็มความสูง ทำเอาผมผละเล็กน้อย แม่งสูง
กว่าผมเยอะมาก ตัวก็หนากว่าเยอะ มันเสยผมขึ้นไปนึ่งๆ

“จะมาก็มา แต่มอ’ไซค์นะ” มันพูดแค่นั้น แล้วเดินนำไป
ก่อน ผมนี่เฮ้อยู่ในใจเลยครับ

เสร็จจุกแฉ่ไอ้เกย์ถ่อย ฮ่าๆ ฮ่าๆ ไม่รอดงานอ่อนน่องเอก
แน่นอนครับ

ไอ้ท่านให้ผมซ้อนมอเตอร์ไซค์มาส่งที่หอจริงๆ ผมเลยบอกมัน
ว่า เดี่ยวผมจะพามันไปเลี้ยงข้าวตอบแทนนะ ซึ่งแม่งก็เอาแต่ทำหน้าที่
นึ่ง จนผมไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่ แต่มีอย่างหนึ่งที่ผมสงสัย ทำไม
อีกฝ่ายชอบมองขามผมจังเลยวะ เรื่องนี้มันติดอยู่ในใจตั้งแต่ตอนผม
เตะบอลระ พอดคิดแบบนั้น ตอนพามันเดินไปร้านผัดไทยใกล้ๆ หอ
ก็เลยถาม

“พี่มองขามผมทำไมอะ”

“ก็มันดีอะ” ไอ้พี่ท่านตอบ

“หะ!” ไม่ค่อยเข้าใจ คือผมใส่ชุดนักบอลไงครับ กางเกงมัน
ก็เลยเป็นกางเกงบอลขาสั้น ดูงเท้าเตะบอล’ไร้

“ชาวดี เนียนดี มึงคิดว่ากูไปนั่งดูมึงเตะบอลทำไม กูไปดู
ขามึงไง”

ลัส! ตรงมาก -_-;;;

คิดถูกมัยเนี่ย เล่นกับมัน!

“ดูได้นะพี่ แต่มีอย่างต้อง ฮ่าๆ” ผมก็หยอดกลับ ขาผู้ชาย
นะ จะมีอะไรน่ามองวะ ผมไม่แคร์หรอก อยากรมใน มึงก็มโนต่อ
ไปเหอะ

“ถ้าคุณอยากต้อง คุณจะตัวเอง ไม่ขอมีงหรือก” ไร่ท่านตอบ
 “ตัวหุวววว” ผมทำเสียงแซ่วมัน แล้วตอนนั้นก็เดินถึงร้าน
 ผัดไทยพอดี ผมเลยเดินไปสั่งลุงเขาสองจาน ส่วนไร่ท่านก็ไปนั่ง
 รอที่โต๊ะ

“ลุงๆ ผัดไทยกุ้งสดสอง”

“ได้ๆๆ นั่งรอเลย”

“เอาเยอะๆ เลยนะ มากินทุกวันเลย จำได้ปะเนี่ย”

ต่อแหลครับ มาครั้งแรก แต่เพื่อนที่อยู่แถวนี้มันบอกรว่า
 อร่อยครับ ก็เลยมาลอง

“จำได้อยู่แล้ว เตียวให้พิเศษ”

นี่ก็ต่อแหลพอกัน ดิงาม!

“พี่เอก!”

เสียงเรียกดังขึ้นข้างๆ ทำให้ผมหันไปมอง

“อ้าว น้องนึ่งก็” ผมฉิกยิ้มให้ “มาทำ’ไรแถวนี้”

“มาซื้อของให้ป้าอะ แล้วพี่เอกอะ มากินข้าวหรือ”

น้องนึ่งก็คือลูกสาวเจ้าของร้านขายข้าวหน้าหอที่ผมอยู่ ผม
 กินข้าวร้านนั้นทุกวันแม้ว่ามันจะไม่อร่อย เพราะแ้วน้องเขาไป

“ใช่ๆ” ผมยิ้ม “กินด้วยกันปาว”

“ไม่อะ รีบกลับเนี่ย ป้าจะด่าแระ ว่าแต่...มากับใครอะ”

นึ่งก็ถาม ทำตาวาววับเขียว

“รุ่นพี่ ชื่อคุณท่าน” ผมตอบ

“โคตรหล่อเลยอะพี่เอก ขอเบอร์รี่ให้นึ่งมั่งดี นะๆ”

สัสท่าน! ภูแ้วของภูมาตั้งนาน ไหงน้องเขามาชอบมีงเฉย
 เลยเนี่ย

วู้! วัยรุ่นเซ็ง!

นั่น

“บ๊องก็ จะชอบไอ้พี่ท่านไม่ได้นะ” ผมขัดขวางแทบจะเดียว

“ทำไมล่ะพี่เอก” บ๊องก็หรีตามองผม “หวงไว้กินเองเหอ”
จะบ้าหรือไง!

พี่อยากกินน้องครับ แต่จะให้ไปกินมัน แค่คิดก็จะอ้วกแล้ว!
ฮึ้ย! ขนลุก!

“ไอ้พี่ท่านมันเป็นเกย์ ไม่ชอบผู้หญิง” ผมบอกความจริง ไม่
รู้อะ ต้องสกัดดาวรุ่งไว้ก่อน ผมจับบ๊องก็มาก่อนมันนะเว้ยยย...

“พี่เอกคงไม่ได้อำบ๊องใช่ปะ” บ๊องก็ดูไม่เชื่อผมเลย

“พี่จะอำบ๊องทำไมล่ะ ไปถามมันเลยมัย”

ระหว่างที่ผมคุยกับบ๊องก็อยู่ ไอ้ท่านมันคงรำคาญ ถึงได้
ตะโกนมาชะงัด

“เฮ้ย! ภูกินชาตินี้ละ มึงส่งยังเนี่ย!!!”

น้องบ๊องก็ถึงกับสะดุ้งโหยงกับความเถื่อนของไอ้ท่าน ผมเลย
ยิ้มให้น้อง

“ไว้คุยกันใหม่นะบ๊อง มันก็โหดซีแหละ ไปก่อน เดี่ยวแม่งด่า”

“เคค่า บายๆ” บ๊องก็โบกมือให้ผมแล้วยิ้มให้อย่างน่ารัก
ทำเอาผมนี่แทบจะเดินตามน้องเขาไป แต่สุดท้ายผมก็ได้แต่เดิน
กลับมา นั่งลงฝั่งตรงข้ามไอ้คุณท่าน

“พี่จะเร่งทำไมเล่า! ลุงเขาทำให้อยู่” ผมว่า

ไอ้ท่านกอดอก แล้วหรีตามองผม

“ผู้หญิงคนนั้นคือแฟนมึงเหอ”

“บ้า! ไม่มีแฟน หุย ผมโสดดด” ผมลากเสียงยาว แล้วยิ้ม

จนแทบจะเห็นเหล็กดัดทั้งอันที่อยู่ในปาก

“แนใจ?” ไ้ท่านเลิกคิ้ว

“จริงๆ ตอนนี้อ่อยอยู่คนนึงนะ แต่แบบ...ไม่รู้เขาจะรู้มัย
น้า!”

ทำไมกูตอแหลแบบนี้วะ!

ออสการ์สาขาภาพยนตร์ รีบมามอบรางวัลให้กูเลย!

“เอก” ไ้พี่ท่านเรียกผม “มึงอย่าเล่นไม่เข้าเรื่องนะ กูเตือน
ไว้ก่อน”

สายตาไ้คุณท่านนิ่งมากราวกับจะแข่งแข่งผมได้ แต่
แหม~กะ...กะ...กะ...กลัวที่ไหน ฮ่าๆ ฮ่าๆ มาระดับนี้แล้ว ออย่ามา
มุกเลย มันจะทำอะไรผมได้ถ้าผมจะอ่อยมันซะอย่าง ระวังใจตัว
เองสิคร้าบบบ

“พี่รู้ได้ไงว่าผมเล่น”

ผมกอดแขนตัวเองแล้วกลับโต๊ะ ก่อนจะสบตาไ้พี่ท่าน

“ถ้าเกิดผมไม่ได้เล่นอะ”

“กูก็จะได้เล่นมึงไง” ไ้คุณท่านย้อน

ตอนนั้นลุงแกเอาผ้าดไทยมาเลีร์ฟพอดิ ใ้เหยอะจริงๆ ด้วย
อู่หู่! มุกนี้ได้ผล กูจะใช้กับทุกร้าน นับจากวันนี้เป็นต้นไป

“ผมจะรอนะ” ผมตอบแล้วยิ้มกรู้มกริม

“ลัส!”

พี่ท่านตอบแต่นั้น แล้วเราต่างคนก็ต่างลงมือกิน ผมมี
แผนการในหัวไว้เรียบร้อยแล้วครับว่าจะทำอะไรต่อไป ไ้ท่านยัง
ไม่ได้กลับง่าๆ หรอกครับ

“พี่ท่าน” ผมเรียกมัน

“ ไร้มิ่ง ”

“ เลี้ยงหน้อยดี ” ผมยิ้มจนตาโตๆ ของตัวเองนี่หายไปเลย
ทีเดียว ไร้อ่านมองผมนิ่งๆ ผมเลยอ้อนต่อ “ เป็นรุ่นพี่นะ ไม่เทค
น้องหรือ ”

ไร้อ่านวางซ้อนส้อมไว้กับจานที่มันกินอิ่มแล้ว จากนั้นก็
เลิกคิ้วใส่ผม

“ เลี้ยงมิ่งแล้วกูได้อะไร ไหนลองเสนอดี เพื่อกูสนใจจะยอม
เลี้ยง ”

ดูๆ ไปไร้อ่านท่านก็ไม่ได้มีความน่ากลัวแบบที่ใครเขาสื่อ
กันเลยอะ ถ้าเข้าหามันถูกจุด มันก็แค่รุ่นพี่ที่หน้าโหดใจอ่อน
ธรรมดาแหละวะ

ฮึ่ๆ เสร็จเอกลิครับพี่น้อง หน้าเสื่อใจเนื้อแบบนี้ สู้ผมไม่ได้
แน่นอน!

“ เดี่ยวให้ไปนั่งที่ห้อง ไม่เคยให้ใครเข้าห้องเลยนะพี่ ”

“ เอก มิ่งตกลงหรือ ” ไร้อ่านท่านหรือตามองผม

“ เอ้า! ” ผมร้อง “ ไม่ไป? ”

“ ไป ”

สัส!

ทำเล่นตัว! โห...ก็ไม่ได้ยากนักหรอก มิ่งอะ!

“ ลุง เก็บตังค์! ”

ไร้อ่านหันไปบอกลุง จากนั้นก็ควักแบงก์ร้อยออกมาจ่าย
ง่ายดายมาก คอยดู ผมจะเตี๊ยะให้แม่งเลี้ยงข้าวทุกมื้อเลยอะ
ฮึ่ๆ

@ หอพัก K

ผมพาไอ้พีที่ท่านกลับมาที่หอพักของผม หลังจากไขกุญแจ
เข้าไป ผมก็หันไปบอกร่างสูง

“รคนะพี”

“รกดตรงไหนวะ”

ไอ้ท่านถามงงๆ ทำให้ผมกลกอกตา

“หนังสือกองเต็มพื้น โต๊ะญี่ปุ่นก็ไม่ได้เก็บ ไม่รก็ยังงั้นๆ
เห็นถ้วยมามาปะ ยังไม่ได้เก็บเลย”

“แค่นี้แม่งไม่สะเทือนหรือก มึงยังไม่เข้าใจคำว่ารกจริงๆ
หรือก ถ้ามึงยังไม่เห็นห้องกู”

ไอ้พีท่านว่า แล้วยิ่งลงที่พื้นห้อง ผมเลยเสนอหน้าไปนั่งข้างๆ
มัน พลังเก็บของไปด้วย

“ห้องพีมันเป็นไง”

“ก็มีแต่โมเดล ไร่ร้อยมึงปีสองเมื่อไหร่ มึงก็ซึ่งเอง แต่หวังว่า
มึงจะไม่ตายก่อนจบปีหนึ่งนะ กูพูดเลย ‘ถ้าบัตย์ไม่หมู’”

“ไก่อ้อ?” ผมทำทะเล้น

“...”

“หรือเปิด”

“...” ไอ้ท่านยังเงิบอยู่

“หรือ....เฮ้ย!!!”

ผมร้องเสียงหลงเมื่อยังไม่ทันได้พูดควนตินไอ้ท่านต่อ มัน
ก็ดันโอบหน้าเข้ามาชะโกล้ำจนเมื่อกี้ปากมันเกือบโดนปากผม ดี
นะผมเบี่ยงหน้าหลบทัน การบุกรุกชนิดไม่ให้ตั้งตัวของไอ้ท่าน
ทำเอาผมขยับตัวไปไหนไม่ได้ด้วยความซ็อก

น่ากลัวฉิบหาย!

“จะหยุดมัยเออ” คุณท่านถามทุกๆ ที่ปลายจมูกเราอยู่ห่างกันป็นิดเดียว

“หยุดแล้วครับ หะๆ...” ผมหัวเราะแห้งๆ ใ้ที่ท่านเลยพยักหน้าสองสามครั้ง แล้วผละไปนั่งที่เดิม

“อย่างแรก ถ้ามีงอยากสนิทกับกู...” คุณท่านสบตาผมแล้วพูดต่อ “กูไม่ชอบเด็กกวนตีน”

“...”

บังเอิญกูเป็น!

“อย่าอ้วให้ของขึ้น เพราะกูไม่ได้เอาคืนผู้ชายหน้าตาอย่างมีงด้วยหมัดหรือตีน เข้าใจปะ กูเอาผู้ชาย”

ตรงมากใ้ท่าน มีงหัดคดเคี้ยวเลี้ยวซ้ายขวาแบบกำแพงเมืองจีนบ้างก็ได้

“แล้วก็อีกอย่าง” คุณท่านแลบลิ้นเลียริมฝีปาก ทำให้ผมขนลุกสุดๆ

“อะไรอะพี่” ผมถามไม่เต็มเสียงนัก ไม่ได้ อยู่ในห้องกับแม่่งสองคน เตี้ยมันตะบอบเอาแล้วหนีไม่ทัน ต้องยอมไปก่อน

“อ่อยกูได้”

“...”

“แต่มีงต้องรับผิดชอบทุกๆ ความอ่อยของมีง” ใ้ท่านมองผมแบบดูมาก “ถ้ากูรู้ว่ามีงไม่จริงจัง กูจะขยี้มีงให้แหลกคาเดียวเลย”

ผมยิ้มแห้งๆ ใ้ใ้ท่านโดยไม่พูดอะไร แต่รู้อย่างนึ่งระระ ไม่ควรพามันเข้าห้องเป็นครั้งที่สองจริงๆ น่ากลัวสัส!

ไอ้พี่ท่านนั่งเล่นที่หอผมอยู่สักพักก็กลับไป ผมไม่มีอะไรทำ ก็เลยนั่งเล่นคอมพิวเตอร์ไปเรื่อยเปื่อย เล่นจนตึกจกต้น มองนาฬิกาอีกที ไอ้ห้า ห้าทุ่มกว่า ก็เลยลุกไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนอน แล้วก็กลับมาเล่นคอมพิวเตอร์

--:::

ตอนที่ผมกำลังเลื่อนฟีดข่าวเฟซบุ๊กอยู่นั่นเอง ผมก็บังเอิญบังเอิญไปเห็นว่ามีเพื่อนในสาขาหลายคนเป็นเพื่อนกับเฟซบุ๊กที่ชื่อ TAN KUNTAN ผมเลยกดเข้าไปดู แล้วก็เห็นว่าไม่ใช่ใครที่ไหน เป็นเฟซบุ๊กของไอ้คุณท่านนี่เอง

พี่แกถ่ายรูปอาร์ตมาก เห็นครึ่งหน้าทุกรูป แต่ผู้หญิงก็ตามเม้นต์ทุกรูป ฮอตพอๆ กับเฟซไอ้เศรษฐีเพื่อนสนิทผมเลย ไอ้เวรนั่นก็ผู้ติดตามเป็นพันๆ

ผมไม่ลังเลเลยที่จะกด ADD มันไป แล้วเล่นอะไรไปเรื่อยเปื่อย

ผ่านไปครึ่งชั่วโมง ไอ้คุณท่านเพิ่งจะมีสตริตรับผม

พอเฟซบุ๊กรายงานว่าผมกับมันเป็นเพื่อนกันเรียบร้อยแล้ว ปั๊บ ผมนี้ทักแถมมันเดี๋ยวนั้นเลย

AKE AUKKARA >> พี่ท่าน >3<

ใส่ไอ้โมติดคอนหม่อมหิมไปด้วยครับ มันจะได้เอ็นดู ฮ่าๆ เห็นผู้หญิงชอบทำ เลยทำตามบ้าง รออยู่สักแป๊บ แม่่งขึ้น

/Read

แล้วไอ้ห้าเขาก็ไม่ตอบผม --

AKE AUKKARA >> พี่ท่าน

AKE AUKKARA >> ตอบ

AKE AUUKKARA >> ตอบ

AKE AUUKKARA >> ตอบ

AKE AUUKKARA >> ตอบ

AKE AUUKKARA >> Send Sticker

ผมเบิ้ลสติ๊กเกอร์ใส่ไอ้พี่ท่านอย่างบ้าพลัง จนเขาตอบกลับมาคำเดียวสั้นๆ

TAN KUNTAN >> olo

TAN KUNTAN >> แต่งสติ๊กเกอร์หาฟ่อง!

ผมหัวเราะเอิ๊กอ๊ากเมื่อเห็นมันตอบมาแบบนี้ ก็ดูเป็นมันดีนะ

AKE AUUKKARA >> ก็พี่ไม่ตอบอะ

AKE AUUKKARA >> น้อยใจวะ

AKE AUUKKARA >> ทำไมต้องไม่ตอบด้วย

ไอ้ท่านอ่านข้อความผม แล้วก็หายไปพักใหญ่ๆ ตอนแรกผมจะไม่สนใจละ แกล้งแค่นี้พอ เพราะคิดว่ามันคงไม่มาตอบแล้ว แต่เห็นมันถ่ายรูปงานที่กองเต็มโต๊ะมาให้ดู

TAN KUNTAN >> บางทีกูออน แต่ก็ไม่ได้ว่างมานั่งเล่นหัวฟ่องใคร

TAN KUNTAN >> กูทำงาน สัส!

จริงๆ แล้วผมขำกับคำตอบมันนะ แต่แบบ...ขอกวนตีนอีกสักพักละกัน ค่อยไปนอน

AKE AUUKKARA >> ถ้าเป็นคนอื่นนี่ตอบไวใช่ปะ

AKE AUUKKARA >> รำคาญผมอะดิ

AKE AUUKKARA >> ล้อหยายยยยย

ไอ้ท่านอ่าน แล้วมันก็พิมพ์ตอบกลับมา

TAN KUNTAN >> ถ้าไม่ใช่มีง

TAN KUNTAN >> แล้วเป็นคนอื่นมากวนตีนกูแบบนี้

TAN KUNTAN >> กูบล็อกเฟซ เจอที่ม.กูตีบไม่เลี้ยงด้วย
แน่ะ...

ก็แอบหาโอกาสให้ผมหยอดนะ

ได้พีได้ อยากรให้หยอด ผมก็จะหยอดให้ อีๆๆ

AKE AUKKARA >> โห้ย! รู้สึกสำคัญ

AKE AUKKARA >> อย่ามาให้ความหวังนะ

AKE AUKKARA >> คนบร้า

ไอ้ท่านอ่านข้อความผม แล้วสักพักนึง แม่งก็ขึ้นว่าไอ้ท่าน
โทร.หาผมบน Facebook ผมนี้ตัวชา จะโทร.มาตาหรือเปล่านั้น
แต่ก็ยังกดรับครับ =_ =::;

“ฮัลโหล”

(อิม) มันตอบมาแค่นั้น

“โทร.มาทำไมอะพี” ผมถาม งงนิดหน่อยที่เจ้าตัวยังไม่ค่า
ในทันที หรือมันกำลังคิดคำตอบอยู่วะ

(กูทำงานอยู่ พิมพ์ตอบไม่ได้)

ผมอมยิ้มนิดหน่อย จากนั้นก็ลุกจากโต๊ะหน้าคอมพีไปนอน
คุยโทรศัพท์กับไอ้ท่านเล่นที่เตียง

“งานเยอะหรอ”

(อือ)

“เยอะมากปะ นี่จะเที่ยงคืนละนะ ไม่นอนอ้อ?”

(นอนก็ไม่เสริ้จปะ แล้วเยอะมั๊ยจะถามทำไม จะมาช่วยกูทำ

หรือไง) ไร่ท่านยังคงกวาดดินและฮาร์ดคอร์กับผมได้อย่างเสมอ
ต้นเสมอปลายมาก

“อยากไปช่วยอะ แต่ติดอยู่นิดนึง”

(...) ไร่ท่านเงียบ เหมือนรอฟังอยู่

“แบบ...ไม่รู้ว่าหอยที่อยู่ไหนไง นี่ถ้ารู้ล่ะ โห้ย! ปังไปช่วย
เลยยย”

อ้อยครับ!

อ้อยอ้อยมหาศาล เทกระจาดแบบเซลล์สุดชีวิต ไม่ติดนี้ให้
กระโดดเหยียบหน้า! รู้จักน้องเอกสายอ้อยน้อยไป ฮ่าๆ

(นี่อ้อยกูดอยู่ปะ) ไร่พี่ท่านถาม

“แน่ะ แระคิดว้าใช่ปะละ” ผมทำเสียงกรู่มกริมใส่

(ทำไมยังไม่นอน) ไร่ท่านเปลี่ยนหัวข้อเรื่อง

“คุยกับหอย อะดรีนาลินเลยพลุ่งพล่าน นอนไม่หลับเลย”

(ถ้าไม่ติดว่ากูทำงาน กูไปช่วยดับอะดรีนาลินมึงถึงเตียง
เลย)

ไร่พี่ท่านเล่นแรงตลอด ผมอึ้งกริม

เดี๋ยวมึงเจอกูแกล้ง ไร่ห้า!

ผมนอนซนเข้าตัวเองขึ้นมา ดึงขาทางเกงขาสั้นลงให้แม่งร่น
ลงมาอยู่ที่ต้นขาพอ แล้วแกล้งถ่ายรูปส่งไป

มันบอกมันชอบขาผมไม่ใช่หรอ

ให้ดูชะเลย ฮี้ๆ ผันร้ายแน่มึง

(ไร่เอก กวนตีน) พี่ท่านด่า (อยากจับเลย ทำไงเนี่ย)

“ฮ่าๆ ฮ่าๆ” ผมหัวเราะเก๊ก

(มีความสุขมากปะมึงอะ) มันทำเสียงนิ่งๆ ผมเลยไม่รู้ว่ามัน

จะโกรธหรือเปล่าที่ผมแก้งมัน ผมเลยถ่ายหน้าตัวเองยิ้มจนปาก
ฉีกภายใต้แสงสลัวๆ ในห้องไป

“ฝันร้ายแน่พี่ ฮ่าๆๆ” ผมหัวเราะ

(น่ารัก เซฟ)

พอไอ้ท่านบอกมาแบบนั้น ผมนี่เป็นฝ่ายอึ้งไปนิดหน่อย
จริงๆ โดนผู้ชายมาชมว่าน่ารักนี่ ผมน่าจะขะเขย่งพิกุล แต่ไม่รู้
ทำไมครั้งนี้ดันไม่รู้สึกละอะไรเลย

(เจียบ เจียบทำไม ถ่ายมาอีก แก้วผ้าเลย กูรออยู่ ถอดกางเกง
รอละ)

“พี่ท่าน อันนี้ก็เกินไปมัย” ผมแหวะมัน เห็นแค่นี้มึงถึงกับ
จะช่วยตัวเองเลยหรอ

(มึงคิดว่ากูถอดจริงปะละ)

“แล้วจริงปะละ”

(ไม่จริงอะ) คุณท่านตอบ ผมเลยซ้ำ

“ปอดแหก”

(รอก่อนดิ) มันพูดแค่นั้น

“รอ’ไร” ผมเลิกคิ้วงงๆ

(รออยู่ด้วยกันสองคนก่อน กูจะถอดให้ดู มึงอย่าทำอายแล้ว
กัน)

ไอ้ห่านี! เล่นแรง

“เนอะ คิดจะมาใส่ๆ ถอดๆ ต่อหน้าผมนี่ คิด’ไรกับผมปะ
เนี่ย”

(คิดดิ แบบกามๆ เลยอะ)

มึงลดความตรงบ้างเถอะคุณท่าน -_-

ตินะเป็นผู้ชาย เลยไม่ค่อยรู้สึกอะไรเท่าไรหรอก ถ้าเป็นผู้หญิง
นี่ คุณคงคิดว่ามีโรครจิตขั้นพีคมาก กามใส่ชะขนาดนี้

“ขอบคุณนะพี่ท่าน แค่คิดถึง ผมนี้ก็ดีใจละ”

(ซื่ออ้อย) พี่ท่านด่า

“ฮ่าๆๆ” ผมหัวเราะแบบไม่สะทกสะท้าน

(แต่กูชอบ)

EPISODE 2

หาทางใกล้ชิด

วันนี้ผมก็มามหาวิทยาลัยตามปกติ คำว่า ‘ชอบ’ ที่ไอ้คุณท่านพูดไม่ได้สะเทือนผมแม้แต่นิดเดียว ก็แน่ปะวะ ผมเป็นผู้ชายนะ แต่แบบเมื่อวานคุยกับมันเกือบถึงเข้าอะ ผมกลับไปตอนตีสี่ หลับคาโทรศัพท์ ไม่รู้เหมือนกันว่าไอ้ท่านวางสายไปตอนไหน รู้แต่เข้ามาเห็นแชทเฟซบุ๊กค้างอยู่ มันพิมพ์มาให้ผมสั้นๆ ประมาณว่า

- ผันดี -

มึงบอกเข้าไป กูหลับลึกจนลืมฝันเลยเมื่อวาน

เนื่องจากช่วงนี้เป็นช่วงรบน้อง การสนทนาการปี่หนึ่งก็เลยมีมาบ่อยๆ ช่วงที่รุ่นพี่ให้น้องร้องเพลงและแนะนำตัว ผมเห็นไอ้เคยร์เอาแต่มองพี่องฟอง เพื่อนสนิทไอ้พี่ท่านซึ่งเป็นผู้หญิงแนวเท่ๆ กำลังตักลองให้จังหวะที่ไอ้รุ่นพี่ขึ้นกำลังเต้นสับดนอยู่ข้างหน้า

“มองอะไรนักรุ่นพี่ไอ้เคยร์” ผมอดถามไอ้เคยร์ไม่ได้ ปกติแล้วเพื่อนสนิทผมคนนี้นั้นชอบคนยาก ไอ้เคยร์เป็นผู้ชาย

กรุ่มกริมเล็ก ๆ แต่ไม่เจ้าชู้ หวงโลกส่วนตัวประมาณนี้ แต่อย่าให้มันไปชอบใครนะ ผู้หญิงคนนั้นชวยละ เพราะเม่งตรรกะแปลก จีบผู้หญิงเพี้ยน ๆ ไม่เหมือนชาวบ้าน

“มองเมีย” มันตอบผมแบบคนไม่คิดเลย

“มโนแจ่มแจแถมแจ่มว้าวว ณ บัดนาวมากมิ่ง” ผมร้องเพลงแล้วใช้สองมือชี้มาทางไอ้ไครย์แบบกวนตีนไปด้วย

“ทำไมองฟองเม่งน่าขยี้แบบนี้วะ เมื่อไหร่เขาจะจีบกุสั๊กทีอะ กู่ออยแทบตายแล้วเนีย”

ไอ้ไครย์พูดแบบหงุดหงิดนิดหน่อย ทำให้ผมหัวเราะแล้วกอดคอมัน บอกแล้วไงว่ามันตรรกะแปลก ชอบเขาแทนที่จะจีบเขา เลือกพยายามอ่อยให้เขามาจีบมัน

ว่าแต่มัน ผมก็ไม่ต่าง ฮ่า ๆ ๆ

“เขารู้หรือเปล่าละว่ามิ่งอ่อยให้เขามาจีบอะ” ผมถาม

“กูทำทุกวิถีทางนะ เสนอหน้าให้เบอร์ เสนอหน้าทักเฟซ เสนอหน้าทุกเรื่อง แต่เขาไม่สนใจกูอะดิ เห็นกูเป็นน้อง เรียกกูน้องไครย์ ๆ”

“น่ารักดีอะมิ่ง” ผมยิ้มแล้วหันไปมองฟ็องฟองที่ตีกลองอยู่ไปด้วย “กูรู้มาว่ากลองประจำคณะของมหา’ลัยเรา ฟ็องฟองเป็นคนตินะ ผู้หญิงอะ ส่วนผู้ชายก็ไอ้พี่ท่าน”

คณะสถาปัตยกรรมทุกมหาวิทยาลัยจะมีกลองพระราชทาน ซึ่งเป็นกลองเอาไว้ตีอยู่ เป็นคณะเดียวที่มีกลองแบบนี้ประจำคณะ ซึ่งเพลงที่ใช้ก็เป็นเพลงที่คนตีกลองแต่ละรุ่นจะต้องแต่งกันเอง แต่ละปีมีเพลงต่างกันไป ปีที่แล้วเป็นฟ็องฟองกับไอ้พี่ท่าน ปีนี้ก็คงต้องเลือกคนใหม่อีกสองคน เป็นกลองคู่ ดีสองคน เห็นว่าการ

คัดเลือกน่าจะดูเด็ดอยู่

“มึงหุบปากเหอะ” อยู่ๆ ไอ้ไครย์ก็หันมาบอกผม

“ทำไมวะ” ผมทำหน้าง “มึงไม่อยากรู้เรื่องพี่เขาหรือไง”

ขอบใครก็น่าจะอยากเลือกเรื่องคนนั้นปะวะ ทว่าไอ้ไครย์กลับส่ายหน้าไปมา แล้วตอบผม

“ยิ่งพูด กูก็ยิ่งอยากได้ไง คนนี้แหละ กูจะเอา กูจะหลอกเธอจนกว่าเธอจะเชื่อว่าเธอชอบกูอะ มึงคอยดู”

อืม ล้าจริงมึง!

แต่ผมไม่ต้องใช้ชีวิตนี้หรอก ไอ้ท่านอ่อยง่ายกว่าองฟองเยอะ รอดูวิธีการผมดีกว่า หึๆ

ช่วงพักกลางวัน

ผมกับไอ้ไครย์มานั่งกินข้าวด้วยกันอยู่ที่โรงอาหาร มันบ่นให้ผมฟังว่าผู้หญิงชื่อ ‘เคท’ สวยๆ ซึ่งมีแววจะเป็นดาวของคณะสถาปัตย์ในปีนี้อาจิบมัน ขอเบอร์มัน แต่มันไม่ชอบ มันรำคาญหนักมาก ผมอยากเชื่อว่าไม่ชอบก็ยกให้กู แต่แบบ...เคทไม่ใช่แนวผมอะ ผมชอบผู้หญิงมั่งมั่ง เคทดูจะเซ็กซี่อะไรแบบนั้น ผมไม่ชอบใจ ผมเลยแค้น

ตอนผมกับไอ้ไครย์กินข้าวเสร็จแล้ว และกำลังนั่งเปื่อยๆ กันอยู่ ดันเจอพี่องฟองกำลังเดินหาที่นั่งอยู่พอดี ไอ้ไครย์เลยตะโกนเรียกพี่เขาด้วยวิธีการประหลาดๆ จนพี่เขาอายและต้องเดินมานั่งด้วย

ผมขำก๊ากกับวิธีการหยอดสุดบัดซบของเพื่อนสนิท เราสามคนคุยกันเรื่อยเปื่อย จนกระทั่งพี่องฟองกินเสร็จ เธอก็เอาจาน

ข้าวของพวกเขาไปซ้อนไว้บนจานเธอเหมือนจะเอาไปเก็บให้ด้วย
ผมเลยขอบคุณ แต่ไอ้ไครย์ก็ยังเตี๊ยะ หาว่าพี่เขารุกมัน แต่ดูพี่ฟอง
จะทำนูทวนลมใส่

“คณะเราต้องมีคนลงประกวดเดือนคณะนะคะ ถ้าน้องไครย์
ไม่รังเกียจที่จะช่วยกิจกรรม พี่ขอให้น้องไครย์ไปลงชื่อกับพี่จิว
ด้วย เราหาผู้หญิงได้แล้ว ขาดแต่ผู้ชายค่ะ” พี่องฟองพูดกับไอ้
ไครย์ ก็เพื่อนผมมันหล่ออะ ถึงจะเป็นผู้ชายแก๊งตุ๊ด แต่มันก็หล่อ
ไง

“ปีที่แล้วใครประกวดเดือนเธอครับพี่” ผมถามพี่องฟอง
บ้าง ดูจากสีหน้าไอ้ไครย์ แม่งคงไม่ยากประกวด

“ไอ้...เอ่อ พี่ท่านค่ะ” พี่องฟองตอบ ตอนแรกดูเหมือนเธอ
เกือบจะเรียกไอ้ท่านว่าไอ้แล้ว คงชินมั้ง ก็เป็นเพื่อนสนิทกันนี่

“ว่าแล้ว ก็มันหล่อขนาดนั้นอะ” ผมหันไปพูดกับเพื่อนสนิท
ตัวเอง

“ผมไม่ประกวดอะ” ไอ้ไครย์ปฏิเสธตามที่ผมคิด “ผู้หญิงชื่อ
เคทใช้มัยที่ลงประกวดดาว”

พี่องฟองทำหน้านิ่งนิดหน่อยที่ไอ้ไครย์ถามแบบนี้

“อ่า ใช่ค่ะ น้องเคทนั่นแหละ”

“อือ ใช่จริงๆ ด้วย” ไอ้ไครย์หันมาบอกผม “ที่ขอเบอร์กูไง”

“อ้อ...ก็สวายนะ แต่ลืมนะ มึงชอบแมนๆ ซ่าๆ” ผมแฉิวมัน
แล้วขำคิกๆ กันสองคน

“ตกลงยังงัยกันคะหนุ่มๆ ไม่มีใครคิดจะลงเลยเธอ” พี่อง-
ฟองยังตื้อๆ พวกผมอยู่ ท่าทางเดือดร้อนจริงๆ ผมก็เห็นใจนะ

“แล้วลงประกวดต้องทำอะไรมั้งอะพี่” ผมถาม เอาเข้าจริง ถึง

ผมจะเข้าไปนิด (สูงแคร์ร้อยเจ็ดสิบห้า) แต่หน้าตาผมก็พอใช้ได้นะ
แบบประกวดได้ไม่นานาเกลียดหรอก ถ้าพี่เขาเอาแค่ฮา ประกวดให้
มันผ่านๆ ไป ผมก็จะช่วยไป

“เดี๋ยวพี่ท่านเขาจะเป็นคนเวิร์กช็อปน้องที่ประกวดเดือนคะ
เพราะปีที่แล้วท่านเป็นคนลงประกวด”

ผมเดาะลิ้นแล้วหันไปหัวเราะกับไอ้เศรษย์แบบมีเลศนัย
ฮึ่ๆ เอาแล้วมัยละ สนุกผมแน่ละทีนี้!

“ผมลงประกวดเองพี่” ผมยกมือเสนอตัว ก็ถ้าไอ้ท่านมัน
เวิร์กช็อปคนประกวด ผมกับมันก็ต้องเจอกันทุกวันไง ฮ่าๆๆ แค
คิดก็มันแล้ว

“เอาจริงนะ พุดเล่นไม่ได้นะคะ” พี่อองฟองหรีตามองผม
“ไม่พุดเล่นครับ ผมประกวดเอง”

ไอ้ท่าน มึงไม่รอดมีอกูแน่ๆ ละ ฮ่าๆๆ ออกหักแน่ไอ้เกย์ถ่อย!

“โอเคคะ งั้นพี่จะบอกจี้จิวให้นะ” พี่อองฟองบอก เธอพุด
ถึงรุ่นพี่อีกคนที่คงเป็นหนึ่งในทีมพี่ๆ ที่ต้องหาน้องประกวดแหละ

“โอเค ดีล” ผมทำมือโอเคใส่พี่เขา

“งั้นพี่ไปเรียนก่อนนะคะ” พี่อองฟองบอก แล้วยกงานบน
โต๊ะขึ้นมาเพื่อจะเอาไปเก็บ

“คร่ำบบบ” ผมลากเสียงยาว ส่วนไอ้เศรษย์ก็แค่มองตามพี่
เขาไป ผมหัวเราะนิดๆ แล้ววางศอกลงกับโต๊ะ ก่อนจะทำคางลง
บนฝ่ามือ แล้วเอานิ้วเคาะโต๊ะเป็นจังหวะ

ไอ้ท่านจะทำไงวะ ถ้ามันรู้ว่าคนที่มันต้องเวิร์กช็อปไปให้เป็น
ผม

แค่คิด ก็มีแต่เรื่องสนุกเต็มหัวไปหมดละ

เสริญคุณแม่ไอ้ท่าน!

“มึงเพื่อหรือไอ้เอก นั่งยิ้มคนเดียว” ไอ้เศรย์คงว่าง หันมา
แขวะผมเฉยเลย

“เปล่า กูยิ้มก็ไม่ได้ไปหนักหัวมึงปะวะ” ผมแขวะมัน “แระ
นี่มึงรู้ยัง ตอนเย็นมีจับฟิร์ฮัล”

ไอ้เศรย์พยักหน้าตอบรับคำถามผม

“รู้ดี กูไม่ใช่ควายนะ”

เกี่ยวห่าอะไรวะ!

“เออ กูอยากได้อีฟี่ท่านเป็นฟิร์ฮัลซิบเป้ง นี่ถ้าได้นะ กูสนุก
เลยอะ มีอะไรทำทุกวัน”

ไอ้เศรย์หัวเราะในลำคอ

“ถ้านั้นกูก็ขอให้มึงได้สมใจละกัน”

ผมยิ้มจนเห็นเหล็กตัดฟันแทบจะทิ้งปาก...

ถ้าได้จริงนี่แบบ...ไอ้ท่านราหูเข้าแทรกแล้วละ เพราะผมจะ
อ่อยมันให้หายใจไม่ทันเลย คอยดูดี

ช่วงเย็นมีจับฟิร์ฮัล ผมกับไอ้เศรย์นี่ต่างคนต่างรู้กันทีก็จับ
กระดาศขึ้นมาได้ว่าเราได้ฟิร์ฮัลเป็นใคร

เขี่ยแม่ง! บุกเพอละวาดซัดๆ ผมพุดอยู่หมับๆ ว่าอยากได้อีฟี่ท่าน
แล้วดูข้อความในกระดาศผมนี่สิ!

‘เกย์สายถ่อย อ่อยเถื่อนๆ’

จะมีสักกี่คนวะ!

“เฮ้ย! กูได้อีฟี่ท่านจริงๆ ด้วย” ผมส่งกระดาศในมือให้
เพื่อนสนิทดู

“เออ กูดีใจด้วย งั้นกูไปหาพี่กูก่อนนะ” มั่นหันมาบอกผม
“เค”

ไอ้เคยร์กับผมแยกย้ายไปตามหาพี่รหัส เพราะรุ่นพี่บอกว่า ถ้าแน่ใจว่าพี่รหัสตัวเองเป็นใคร ให้เข้าไปขอลายเซ็นได้เลย แต่ถ้า ผิดตัวก็โดนทำโทษ ซึ่งนาที่นี้ผมโคตรมั่นใจว่าต้องเป็นไอ้คุณท่าน อย่างแน่นอน!

เคยร์อะมีเป็นร้อยในมหา'ลัย แต่เคยร์ถ่อยๆ อย่างมันนี่ไซร์ มีแค่คนเดียว!

ผมเดินหาไอ้ท่านไปทั่วอาณาบริเวณ แต่หาไม่เจอ ตะกี้ยัง เห็นกันอยู่หลังๆ มันจะรีบไปตายที่ไหนวะ

“น้องเอก หา'ไรคะ พี่ช่วยหามั้ย -..-”

พี่ผู้หญิงชื่อจิวจิว (แต่ขนาดตัวประมาณข้างโตเต็มวัย) ทักผมขึ้นด้วยสีหน้าหื่นๆ ทำให้ผมหันไปยิ้มแห้งๆ ให้เธอ

“หาพี่ท่านครับ พี่จิวเห็นพี่ท่านมั๊ยครับ”

สุภาพไว้ก่อนครับ ขึ้นไปลื้อว่าเธออ้วน เธอกระโดดทับผม ผมคงไล่แตกตาย

“ไอ้ท่านกลับไปแล้วค่ะ”

“หะ!”

ผมเผยอริมฝีปากค้าง

ไอ้หารากกก! ก็รู้ว่าเขาจับพี่รหัสกัน แล้วมึงรีบหายไปหาเมียหาป้าที่ไหน!!!

“มัน...เอ่อ...เขาจะรีบกลับไปไหนอะครับ”

เกือบ...เกือบหลุดหยาบคายต่อหน้าเพื่อนมันละ ไม่ได้ๆ เดียวมันจะรู้ว่าผมเสแสร้งแกล้งเคารพ

“มันไม่ค่อยสบายค่ะ บอกจะไปซื้อยากินแล้วนอน เจ็บคอ”

“แล้ว...พี่จิ๋วรู้มั๊ยครับว่าหอยพิ่ท่านอยู่ไหน”

“รู้ๆ น้องเอกจะไปหามันหรือ พี่พาไปก็ได้จ้า!”

=_ =::

ไม่ค่อยอยากมีเมียเป็นข้างอะครับพี่

คิดในใจนะ พุดออกไปมีหวังโดนวงฟาดหน้าพอดี

“อะ...เอ่อ เอกไปเองดีกว่าครับ” ผมยิ้มหวานเชื่อมแบบอ่อยสุดพลัง “แค่พี่จิ๋วจู้คนสวยยอมบอกที่อยู่ของหอยพิ่ท่าน เอกก็ดีใจจนเก็บไปฝันแล้วครับ”

“โอ๊ยยยย จะเป็นลม ค่ะๆๆ พี่จดีให้เลยคะ”

พี่จิ๋วจู้เองก็ไม่รอดฤทธิ์ความอ่อยของผม รีบบอกที่อยู่หอไอ้คุณท่านมาทันที ผมก็เลยรับมา ขอบคุณเธอ พุดต่อแหล่อีกเล็กน้อยให้เธอปลื้มปริ่ม จากนั้นก็เผ่นแนบออกจากมหาวิทยาลัย เพื่อนั่งวินมอเตอร์ไซด์ไปหาคุณท่านที่หอพัก

@ หอพัก C

ตอนผมมาถึงหน้าหอพักไอ้คุณท่าน ผมก็ยังเข้าไปหามันไม่ได้ =_ =

เพราะหอพักของไอ้คุณท่านมันเป็นแบบมีระบบรักษาความปลอดภัยประมาณนึง ก็คือต้องมีคีย์การ์ดแตะเข้าไป ผมซึ่งไม่ได้อยู่ในหอนี้และไม่มีคีย์การ์ด เลยนั่งรออยู่แป๊บนึงจนมีคนจะเข้าหอ ผมเลยทำหน้าที่แบ้วโกหกว่ามาหาเพื่อนสนิท ขอขึ้นไปด้วย เธอก็ใจอ่อนกุลิกุจใจให้ผมเข้าไปด้วยทันที

หน้าตาดีกึ่งแหละ ฮ่าๆๆ อะไรๆ แม่กึ่งย้ายไปหมด แต่ใช้ร่อย

ยืมชื่ออะ

ผมขึ้นไปหาไอ้คุณท่านตามเลขห้องที่พีจีวีจัดให้ ซึ่งก่อนมาผมแวะซื้อไอ้กามาฝากมันด้วยนะ ต้องเอาใจมันครับ จะหม้อทั้งทีต้องเอาให้สุด ผมนี่คิดได้อะลို့กคำพูดไว้เรียบร้อยแระ ว่าจะพูดยังไงให้มันซึ่งจนยอมจรดปากกาเซ็นลายเซ็นให้ผม

ทำดีหวังผลแน่นอนครับ ผมอะ เออไง จะใครล่ะ

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

พอมาถึงหน้าห้อง ผมก็เคาะประตูอยู่ประมาณสองสามครั้ง

“...”

เงียบ

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

เคาะอีกรอบ

“...”

ยังคงเงียบ

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

เคาะแม่งอีกรอบ กูจะเคาะจนกว่ามึงจะเปิดอะ

“...”

แม่งไม่เปิด

ได้ๆ ไม่เปิดใช้มัยมึง เจอจ้งหวะก็ฟ้าสีแน่นอน!

ก๊อกก๊อก! ก๊อกก๊อกก๊อก! ก๊อกก๊อก! ก๊อกก๊อก! ก๊อก!

(12 123 12 12 1)

พอเคาะแบบนี้ันเสร็จ ผมก็เอาหูจะไปแนบที่ประตู แต่ดูคนข้างในจะหมดความอดทน เลยกะชากประตูออกเต็มแรง ทำให้ผมซึ่งคิดจะเอาหูไปแนบตอนแรกเสียหลัก จากจะแนบประตูเลย

ได้ถลาเข้าไปหาร่างสูงกว่าที่ยืนทำหน้าที่เหมือนยักษ์อยู่แทน

หมับ!

ไอ้ท่านยกแขนสองข้างรับร่างผมไว้ ผมเลยเงยหน้ามองมัน แล้วยิ้มแห้ง แล้วก็เห็นมันส่งสายตาโคตรดูมาให้

ไอ้โห!

ทำไมมันสูงกว่าผมเยอะจังวะ มันกอดผมได้รอบเลยอะ ขนาดผมเป็นผู้ชายนะเนี่ย!

“พี่ท่าน...” ผมเรียกชื่อมันพลางยิ้มไปด้วย

“มึงจะเคาะหาหัวมึงอะไรหนักหนาหรือ”

เขาถามแล้วทำหน้าที่เหมือนจะฉีกผมเป็นชิ้นๆ คนห่าอะไร ผมยุ่งจะตาย ก็ยังหน้าตาดี หมั่นไส้ เป็นเกย์ไปอะดีละคนอย่าง มึง ไม่งั้นจับหญิงแข่งกันดูแพ้อีก!

“เออพี่ ลูกสะ เคาะหาหัวนั่นแหละ อยากรับปะล่ะ” ผมทำหน้ากระดึ่กระด๊า

ไอ้ท่านมองผมนิ่ง

“กูบอกแล้วไงว่าอย่าพูดแบบนี้ ไม่งั้นกูลากไปชมขี้นในห้อง เอมมัย!” มันพูดแล้วกระซอกผมเข้าห้องจริงๆ จากนั้นก็ปิดประตูปัง!

ผมนี่สะดุ้งโหยง

“โหพี่ ล้อเล่นนิดเดียว ทำฮาร์ดคอร์”

“มาทำไมที่นี่” ไอ้ท่านถามผม แล้วเสยผมขึ้นไปลวกๆ

“รู้ว่าไม่สบายเลยมาหา อ๊ะ! ชื่อโຈິกมาให้ด้วย” ผมฉีกยิ้ม การค้า

ไอ้ท่านมองผมนิ่งๆ แล้วฉวยถุงโຈິกไปวางไว้บนหลังตู้เย็น

“ใครบอกมึง”

“พี่จิว” ผมตอบ

“ยัยช่างน่า” คุณท่านสวด

อยากขอจับมือมาก คิดเหมือนกุเลย

แต่อย่าดีกว่า เตียวมันหักหลังไปฟ้องพี่จิว ผมจะชวย

“แล้วไง มาแค่นี้อะนะ” ใ้ท่านหันมาถามผมอีก

“พี่ไม่กินโจ๊กเหรอ” เอาใจมันก่อน มันจะได้เซ็นให้ง่าย ๆ

“อยากให้กูกินมาก?” ใ้ท่านกอดอกแล้วเลิกคิ้ว

“อยากๆๆ” ผมพยักหน้าหงึกๆ มันเลยเดินผ่านผมไปล้มตัว

นอนเอาแขนรองศีรษะอยู่บนเตียง

“งั้นก็เอาไปใส่ซามมานั่งป้อนกูตรงนี้”

กูเป็นนางสนมของมึงหรือไงใ้คุณท่าน!!! ซ้อมมาให้แดกก็แค่
แดกๆ เข้าไปจะได้มัย! กูเปลืองเงินแล้วจะยังให้มานั่งบริการมึงอีก
หรือไง!

ผมอยากตะโกนใส่หน้ามันแบบนั้น...

แต่ในความเป็นจริงก็คือ

“ได้ครับพี่ ดีครับผม!”

ผมนี้รับวางของแล้วไปเอาโจ๊กใส่ซามมาให้มันนะสิ = _ =

พอเอาโจ๊กใส่ซามเสร็จ ผมก็มานั่งข้างๆ บนเตียงที่ใ้คุณ
ท่านนอน แล้วมองมัน

“คือพี่จะนอนแดก... เอ๊ย! กินเลยเหรอ”

“...”

คุณท่านมองผมนิ่งๆ มันยันตัวขึ้นมานั่งฟังเสียงแทนคำตอบ
แล้วกอดอกมองผมอย่างกับผู้คุมฝึกทหาร - _ -

ผมเลยเอาข้อตักใจก็ขึ้นมา แล้วยื่นไปที่ปากมัน

“อ๊ะ”

“มึงไม่เป่าเลยหรอ ถ้าปากกูปอง ฎูให้มึงเอาลิ้นเลียเลยนะ”

ลัส! ตรงไปหาพองหาแม่งหามอเตอร์เวย์นักหนาหรือไง!

“ครึบๆ เป่าละครับ”

ผมเป่าให้อั้ที่ท่านตามที่พ่อคุณเขาเรียกร้อง แล้วบ้อนมันไปเรื่อยๆ จนผ่านไปครึ่งขาม มันก็ดึงขามไปกินเอง เพราะผมบ้อนซ้ำไม่ทันใจ

ผมนั่งมองอั้ที่ท่านกินไปกินมา ก็อยากกินมั้ง

หิว...

คำนี้จะได้ปะ

ไวเท่าความคิด อั้ที่ท่านกำลังจะตักหมูเข้าปาก แต่ผมนี่อ้าปากเหมือนจะขอให้แม่งบ้อนซะเฉยๆ

“อ่า...”

ห้ามตัวเองไม่ได้ ฎูอยากกินอะ

อั้ท่านตวัดสายตามองผม

แล้วมันก็บ้อนให้จริงๆ แถมยังด่าผมอีก

“ถ้าทำท่าอย่างนี้อีกครั้ง ฎูจะแตกมึงแทนใจก็”

ผมไม่ได้อึ้งกับสิ่งที่มันบอก เพราะการพูดจาแบบนี้ดูจะเป็นชิกเนเจอร์ของอั้ท่านไปแล้ว ดังนั้น ผมจึงแค่สบตากับอีกฝ่ายเงิบๆ และคุณท่านก็มองผมกลับ

ระหว่างที่ผมกับอั้ท่านกำลังเล่นเกมจ้องตากันอยู่ ประตูห้องก็เปิดผางเข้ามาจนผมสะดุ้ง!

ส่วนไอ้ท่านแค่หงุดหงิดเท่านั้น

“พวกมึงนี่มารยาทหมาไม่แตกเลยนะ!”

คุณท่านดำคนร่างสูงทั้งสองที่เดินเข้ามาในนี้ และทำกร่างเหมือนห้องคุณท่านคือห้องของพวกเขาเอง

“ที่มึงไปห้องพวกกู เคยมีมัยไ้มารยาทที่ว่าอะ” ร่างสูงเจ้าของใบหน้าหล่อแบบตีๆ กวนต๊นๆ ท่าทางซ้ำหาเรื่องชาวบ้านไปทั่ว และเจาะหูเต็มไปหมดทั้งสองข้าง พูดขึ้นมาก่อน

“นั่นดิ” ส่วนผู้ชายอีกคน เป็นคนตาคมๆ ท่าทางเหมือนจะนิ่ง แต่เอาเข้าจริงหน้าตาดูเป็นคนทะเล้นๆ หน่อยๆ นึกก็เจาะหูเหมือนกัน จะว่าไปไอ้ท่านก็เจาะ ฟีอองฟองก็เจาะเหมือนกันนี่หว่า

=_ =;::

แสดงว่าแก๊งมนุษย์เจาะประจำเอกเด็กที่เขาพุดๆ ถึงกันนี้คือพวกนี้สินะ

“นี่ใครวะ” ผู้ชายตาคมๆ ซ้ำมาที่ผม

ผมก็เลยฉีกยิ้มให้

“เออครับ เป็นปีหนึ่ง รุ่นน้องพวกพี่นะครับ”

“ว่าที่เมียกูเองแหละ”

ไอ้ท่านเสนอหน้ายัดเยียดตำแหน่งที่ผมไม่ต้องการให้ จากนั้นมันก็ลงจากเตียง ยืนขึ้นเต็มความสูง เดินไปที่โต๊ะเพื่อหยิบของบูหรี

“ใช่หรือวะ มึงถามน้องเขายัง” พี่คนหน้าตีๆ เอ่ยขึ้น

ไอ้หานี้ พุดจาเข้าหู

“มันอยากเป็น ไม่งั้นไม่อ่อยเข้าอ่อยเย็นแบบนี้หรือ กูดู

บุหรี่ป๊อป” ไอ้พี่ท่านว่า แล้วเดินไปเปิดประตูระเบียง ผมเลยแกล้ง
ตะโกนไป

“ดูดูบุหรี่ป๊อปมีแต่ทูด แต่ดูดูบุหรี่ป๊อปมีแต่ซัดนะพี่”

“พุดจ้ออยากให้เลิกดูดูบุหรี่ป๊อปไปดูตปากมึงปะละ” พี่ท่านหันมา
พลงเล็กคิ้ว

ผมเลยหัวเราะแห้งๆ

“ว้อเว่นน่า”

“น่าพ่อง!”

ไอ้คุณท่านด่าผม จากนั้นก็เดินออกไปสูบบุหรี่ที่หน้าระเบียง
ในห้องก็เลยเหลือแค่ผมกับพี่อีกสองคนที่ผมยังไม่รู้จักชื่อ ซึ่งดูพี่
เขาก็จะรู้ตัว

“พี่ชื่อรูนะ ส่วนนี้ไอ้ทรานซ์” ไอ้พี่หน้าตึ่ๆ แนะนำตัว

“ครับ พวกพี่เป็นเพื่อนสนิทพี่ท่านหรือครับ”

“อ้อ แล้วมึงละ อยากรับเป็นเมียมันจริงรีเปล่า” พี่ทรานซ์ถาม

ผม

“ไม่รู้ดีพี่ ของจี้แม่งต้องใช้เวลา”

“อู๊ย! เอาแล้วจู้ย ฮ่าๆๆ” พี่รูดทำเสียงล้อเลียนพลงเข้าไป
ด้วย พี่ทรานซ์เลยส่ายหัวไปมา

“อย่าไปล้อมันเล่นนะไอ้ท่านอะ มันไม่ค่อยใจดีอย่างที่คิด
หรอก ก็แค่หลอกให้ตายใจ เสือยังงั้นมันก็เป็นเสือ เดี่ยวจะโดน
ตะปบเอา”

สายตาที่พี่ทรานซ์มองผม รวากับจะรู้เฉยอะ ว่าผมคิดจะ
เล่นอะไรอยู่ =_ =

เอาแล้วไง!

กูไม่ชอบคนรู้ทันซะด้วยดีแฮ้ย!

“มีงจะดิงดราม่าทำหอกอะไรวะ” พี่รุชขมวดคิ้วแล้วหันมา
เกาะไหล่ผม “รีบกลับมัยไอน้อง ไอ้ทรานซ์ซื้อเบียร์มาเพียบเลย
อยู่กินด้วยกันก่อนป่าว”

“อยู่ดีพี่!”

ลามปากเลยครับวันนี้ ฮ่าๆ อยู่ดีๆ ก็ได้แตกฟรี ตั้งค์ไม่เสีย
สักกะบาท ฮี้ๆ อีกอย่าง ผมยังกลับไม่ได้ จนกว่าผมจะได้ลาย
เซ็นของไอ้พี่ท่าน

ตอนที่ผมกำลังคุยกับพวกเพื่อนไอ้ท่านอยู่ ร่างสูงก็สูบบุหรี่
เสร็จแล้ว เลยเดินหน้านั่งเข้ามาในห้อง

“คุย’ไรกัน”

“มาถึงก็ถาม หิงว่าที่เมียมีงหรือไง” ไอ้พี่รุชหยอกไอ้ท่าน

“ไม่ได้หิง” ไอ้ท่านตอบ

ผมเลยอดจะเลิกคิ้วนิดๆ ไม่ได้...

คำตอบดูไม่หน้าด้านเหมือนทุกทีปะวะ

ตอนแรกผมกึ่งงๆ นะ แต่พอมันพูดประโยคต่อมา ผมก็ไม่มี
ความรู้สึกสงสัยอะไรอีกต่อไป

“กูหวง”

นั่นไง!

กูว่าแล้ว!

“พอๆ กูเลียน” พี่ทรานซ์ตัดบท “ซื้อเบียร์มา ห้ามปฏิเสธ
มาแตก”

จากคำชวนง่ายๆ ของพี่ทรานซ์ พวกผมก็เลยนั่งเฝ้ากันอยู่ที่

โຕะฉุปีนกลางห้องของพีท่าน บนโຕะเต็มไปด้วยขวดเหล้าและ
กระป๋องเบียร์มากมาย ฟ็รูธเมาจนฟูโຕะ ส่วนพีทธานซ์เองก็เอาแต
นั่งกดโทรทัศน์ ดูเป็นพวกเมาแล้วเจียบ

“ไอ้รูธ ทำไมวันนี้มาแตกได้ ปกติติดเมียอย่างกับติดแม่”
คุณท่านถามฟ็รูธ แล้วยกเบียร์ขึ้นดื่มไปด้วย

“คะน้ำกลับบ้าน ภูเเหงา ก็เลยตามไอ้ทธานซ์มา” เฮียรูธ
ตอบด้วยเสียงยานคาง

“อ้อ เมียไม่อยู่” คุณท่านพยักหน้าเหมือนเข้าใจ ไอ้ฟ็รูธเลย
ฟูบหน้าไปอีก ผมเห็นไอ้คุณท่านหน้าแดงๆ น่าจะเริ่มกรี้มๆ แล้ว
มั้ง ก็เลยเข้าเรื่อง เขียบเข้าไปเกาะแขนมัน

“พีท่าน”

“อะไร” มันเหล่ตามองผม

“คือ...พีอะ เป็นพีรหัสผมนะ”

“แค่นั้นเองอ้อ?” คิ้วเข้มๆ เลิกขึ้น

“เซ็นลายเซ็นให้หน่อยดิ นะๆ” ผมเขย่าแขนอีกฝ่ายเบาๆ

“ไม่!” ไอ้เวรท่านแม่งปฏิเสธ “กูไม่ได้อยากเป็นพีรหัสมึง”

“เฮ้า! แต่ผมจับสลากได้มาแล้ว จะให้ทำไง”

ผมทำหน้าหงิกใส่ ในใจอยากจะตะโกนใส่อีกฝ่ายว่ามึงอย่า
มาเรื่องมาก จะเซ็นดีๆ หรือจะให้กูตัดนิ้วมึงแล้วเอาเลือดมาเซ็น
หะ!

แต่ก็ทำไม่ได้ครับ มันเป็นรุ่นพี T^A

“กูอยากเป็นผัว”

=_ =;;

เมาละท่าน

กว่ามีงเลอะเทอะแระ

“พี่ท่าน นะๆ เห็นให้หน่อยดิ”

คุณท่านมองหน้าผม มันกระแทกกระป๋องเปียร์ลงกับโต๊ะ แล้วเอาแขนเท้าคางจ้องหน้าผม

“กูจะเซ็นให้ แต่ต้องให้กูจูบก่อน กูถึงจะเซ็น”

ยากละ มีงยากเกินละ -_-

“ให้พี่ แต่ผมว่ามัน...” ผมอีกๆ อักๆ ก็ผมแค่แกล้งมันนะ ไม่ได้เป็นเกย์จริงๆ ชะหน่อย

“ทำไม หรือว่าที่ผ่านมาแล้วจะแห่กู ไม่จริงใจใช่ไหม กูออก มีงไว้ว่าไง”

ถ้าผมไม่จริงใจ มันจะขี้ให้แหกคาเตียง

ใครจะจำไม่ได้วะ!!!

“ไม่ใช่แบบนั้น มันเร็วไป” ผมอิดๆ ออดๆ

จูบกับผู้ชายเซียวนะโว้ย!

“มีงจะจูบไม่จูบ” ไอ้พี่ท่านเริ่มซักสีหน้า

“จะ...จูบครับ แต่พี่ต้องเซ็นจริงๆ นะ” ผมกะพริบตาปริบๆ ขณะมองมัน

“เออ กูพูดคำไหนคำนั้น มีงไม่ต้องลีลา จูบกูได้แล้ว”

โคตรของโคตรสั่งเลย ไอ้ห่า!

เอวาระ! ก็แค่จูบ หลับหูหลับตาทำๆ ไปเหอะ จะได้จับๆ ฮึ้ย! ถ้าไม่ติดว่าอยู่ในห้องมีงแล้วกูมีแววจะพ่ายแพ้วสูง กูถึบยอดหน้า มีงแล้วกลับหอกูไปละ!

ผมยื่นหน้าเข้าไปใกล้ๆ ไอ้พี่ท่าน หลับหูหลับตาเอาปากชน ปากมันไปที่นึง แล้วรีบผละออกมา

“เสร็จละพี่ ผมหยิบสมุดมาให้พี่เซ็นได้ยัง”

“จบบเชี่ย’ไรแบบนี้ไอ้เอก กูยังไม่เห็นรู้ลึกอะไรเลย มึงมานี่เลย!”

ไอ้พี่ท่านจัดการล็อกผมจากข้างหลังตอนผมจะหันไปหยิบเป้ตัวเอง แล้วลากไปหามันจนผมหงายหลังเอาศีรษะไปฟิงอกมัน โดยที่ตัวยังกึ่งนอนกึ่งนั่ง

“เฮ้ย! อะไร! ปล่อยผมนะ!” ผมโวยวายแล้วพยายามตะเกียกตะกายลุกขึ้นมา แต่มันไม่ยอมปล่อย! ส่วนไอ้พี่ทรานซ์ก็หลับตามพ็ธูไปตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ กะจะขอให้ช่วยชะหน่อย!

ไอ้พี่ท่านคงรำคาญผม มันเลยเอามือจับที่ปลายคางผมล็อกไว้ให้อยู่นิ่งๆ แล้วประกบริมฝีปากมันลงมาทันที!